

## Arrest

nr. 225 112 van 22 augustus 2019  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST  
Place de la Station 9  
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 mei 2019.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.*

*Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.*

*2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming grotendeels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig, eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor IS die het op hem en heel zijn familie heeft gemunt, daarnaast het feit dat hij in Bagdad werd gediscrimineerd en onder druk werd gezet om zich aan te sluiten bij de volksmobilisatie, alsook voorts het gegeven dat zijn eigen stam hem niet meer wil zien en heeft uitgesloten omwille van zijn weigering deel te nemen aan de strijd tegen IS.*

*In het kader van verzoekers vorig, eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 december 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hierbij werd o.a. vastgesteld dat (i) uit de problemen die verzoekers vader en broers zouden hebben gekend op zich geen persoonlijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker kan blijken, (ii) het niet aannemelijk is dat IS, nadat verzoeker de dreigtelefoon zou hebben genegeerd, geen verder gevolg meer zou geven aan de geuite bedreigingen, (iii) verzoekers omschrijving van de gang van zaken waarbij hij zou zijn onder druk gezet om mee te vechten met de soennitische volksmobilisatie in Bagdad evenmin aannemelijk en geloofwaardig is, (iv) de door hem voorgelegde documenten voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, en (v) het loutere feit dat hij omwille van zijn herkomst zou zijn gediscrimineerd in Bagdad onvoldoende is om gewag te maken van een persoonsgericht vervolging overeenkomstig de Vluchtelingenconventie.*

*Verzoeker diende beroep in tegen die beslissing waarop door de Raad bij arrest nr. 191 649 van 6 september 2017 verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, en geoordeeld werd dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Bagdad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.*

*Ter ondersteuning van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming legt verzoeker bijkomende verklaringen af. Verzoeker verklaart o.a. dat zijn twaalfjarige neef in maart 2017 om het leven kwam door een bom die IS bij hem thuis plaatste, stelt voorts dat hij in september 2017 te weten kwam dat zijn ouderlijk huis werd vernield, eveneens door een bom van IS, waardoor zijn familie gedwongen werd te verhuizen, haalt verder onder meer ook aan dat hij hier in België een boek schreef over Irak en dat eens dit boek gepubliceerd zal zijn, hij in Irak een groot risico loopt aangezien hij veel belangrijke figuren vermeldt, en merkt ook op dat hij in Irak zonder de bescherming van zijn stam riskeert te worden ontvoerd.*

*Verzoeker legt ter staving van zijn volgend verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: een print van het door hem geschreven boek "Growing up between dictatorship and extremism", een uittreksel van de burgerlijke stand (internationaal model) met ontvangstbewijs, een uittreksel van de burgerlijke stand (lokaal model) met ontvangstbewijs, een uittreksel van de burgerlijke stand plus ontvangstbewijs, volmachten uitgereikt aan zijn broer O., een beschrijving van de schade aan zijn ouderlijk huis, foto's van de schade, het eigendomsbewijs van zijn ouderlijk huis, een attest van zijn stam betreffende zijn verstoting, documenten in verband met de verdwijning van zijn broer M. en foto's van zijn vermiste broer M.*

*3. (Oud) Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:*

*"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt*

*tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

*Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):*

*"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."*

*Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*

*De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).*

*De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).*

*4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.*

*4.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het*

uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.2.2. De Raad benadrukt dat in het kader van verzoekers vorig, eerste verzoek om internationale bescherming het door hem geschetste vluchtrelaas bij 's Raads arrest nr. 191 649 van 6 september 2017 niet aannemelijk of geloofwaardig werd bevonden. Er werd onder meer vastgesteld dat verzoeker zijn persoonlijke problemen met en vrees voor IS niet geloofwaardig maakt, en o.a. geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoekers broer M. vermist zou zijn, en evenmin aan de beweerde verhuis van verzoekers familie van Bagdad naar Ramadi.

Verzoeker toont, zoals eerder in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld, geen persoonlijke en systematische vervolging ten aanzien van zijn persoon aan.

4.2.3. Wat de door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde kopie van een foto (op Facebook) betreft die volgens hem zijn 12-jarige neef toont die door een bomexplosie van IS werd gedood toen hij in maart 2017 de deur van zijn huis opende, stelt de Raad vast dat de foto louter een jongetje afbeeldt dat voor een fontein poseert. Uit deze foto kan echter op generlei wijze worden afgeleid dat zo het al effectief om een neef van verzoeker gaat, of en hoe deze jongen nadien om het leven zou zijn gekomen, laat staan dat deze om het leven zou zijn gebracht en dat op de door verzoeker beschreven wijze. Deze foto vormt, in weerwil van verzoekers verzuchtingen, dan ook geenszins een begin van bewijs van het feit dat, zoals verzoeker beweert, IS systematisch de familieleden van verzoeker evenals hun bezittingen zou uitzoeken, en dat alle naasten van verzoeker systematisch bij de aanslagen worden geviseerd, in een poging hen (en ook hem) te vermoorden.

4.2.4. Verzoekers verklaring dat zijn broer M. vermist zou zijn, werd in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad reeds ongeloofwaardig bevonden:

“Wat betreft het aangevoerde feit dat verzoekers broer M. vermist zou zijn, dient het volgende te worden opgemerkt. Het document dat verzoeker neerlegt ter staving van het feit dat zijn broer M. vermist zou zijn (rechtsplegingsdossier, stuk 12) betreft blijkens de vertaling ervan slechts een verklaring van verzoekers broer O. en is dus geenszins een officiële bevestiging van het feit dat M. vermist zou zijn. Het kan louter worden beschouwd als de weergave van een verklaring die verzoekers broer O. heeft afgelegd in het politiecenter van Al Katana. Daarenboven blijkt uit de vertaling van dit document dat verzoekers broer O. op 13 november 2016 zijn verklaring zou hebben afgelegd in dit politiecenter, terwijl de bestreden beslissing dateert van 14 december 2016. Verzoeker toont niet aan waarom hij niet eerder, gelet op de medewerkingsplicht, de Belgische asielinstanties op de hoogte heeft gebracht van dit nieuwe gegeven. Voorts dient vastgesteld dat het voorgelegde document slechts een kopie betreft, die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren valt. Dit klemmt des te meer daar uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Iraakse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Tevens dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gezien het voorgaande maakt verzoeker dan ook niet aannemelijk dat zijn broer M. vermist zou zijn.”

Verzoeker brengt in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming geen concrete en overtuigende elementen aan die hieraan afbreuk doen of er een ander licht op werpen.

De Raad ziet niet in en verzoeker licht geenszins toe hoe uit de talrijke door hem als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde foto's van beweerdelijk zijn broer M., -werkzaam bij de ontmijningsdienst hetgeen overigens inherent risico's met zich meebrengt-, foto's die louter zijn beweerde broer M. in verschillende omgevingen en in verschillende gezelschappen tonen, mag en kan blijken dat M. zou zijn ontvoerd, laat staan op de door verzoeker aangegeven wijze door IS. Deze foto's vormen, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, dan ook geen bewijs van het feit dat IS uitdrukkelijk en systematisch verzoekers familie zou viseren.

4.2.5. Met betrekking tot de ontploffing van zijn ouderlijk huis, laat verzoeker o.a. zowel gelden dat “(...) de ontploffing van zijn vorig huis te Bagdad (...) de familie van verzoeker ertoe gedwongen heeft

opnieuw te vluchten” als dat “de familie van verzoeker, zoals tegenpartij het benadrukt, op het moment van de ontploffing te Ramadi verbleef” (verzoekschrift, p. 7 en 8).

In dit verband dient herhaald en benadrukt te worden dat in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 191 649 van 6 september 2017 werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde verhuis van verzoekers familie van Bagdad naar een vluchtelingenkamp en/of naar Ramadi.

Verzoeker gaat er bovendien aan voorbij dat de door hem in dit verband neergelegde stukken geen bewijs vormen van zijn verklaringen hierover, zoals in de bestreden beslissing pertinent wordt vastgesteld: “(...) De authenticiteit van het voorgelegde document waarin de schade van de woning wordt besproken, kan dan ook ten zeerste worden betwist. Dit eens te meer gezien uit de beschikbare informatie ook duidelijk blijkt dat in Irak alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden. De foto's tonen enkel een vernield huis. Wiens huis dit is, wanneer en onder welke omstandigheden het werd beschadigd, kan uit de foto's niet worden afgeleid. De eigendomsakte van de woning bevestigt enkel dat de uw ouders eigenaar waren van de betreffende woning doch spreekt zich niet uit over de huidige staat van de woning.”

Gelet op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal aangaande die stukken, het feit dat zij niet ondersteund worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, zoals bij arrest van de Raad in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld, en gezien ook de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de welig tierende corruptie in Irak en de erg geringe en relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten, ontbeert het voornoemde stukken aan bewijswaarde. Bovendien, zo al zou vaststaan en geloof worden gehecht aan het feit dat verzoekers ouderlijk huis te Bagdad in de vernieling is geraakt, vormen deze documenten geenszins een bewijs van de door verzoeker voorgehouden wijze van die vernieling. In weerwil van verzoekers huidige algemene verzuchtingen, toont dit dan ook niet aan “dat hij voor de IS een hoofddoelwit is, die voortdurend aan zijn leven en dat van de leden van zijn familie tracht te vergrijpen”, zoals verzoeker op algemene wijze beweert.

4.3. Wat het door verzoeker in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming bijgebrachte origineel attest van verstoting door zijn stam betreft, wijst de Raad erop dat verzoeker hier eerder bij zijn vorig verzoek om internationale bescherming al een kopie van neerlegde.

Door de Raad werd omtrent dit stuk bij voormeld arrest als volgt geoordeeld:

“Aangaande het document betreffende verzoekers uitsluiting uit zijn stam (rechtsplegingsdossier, stuk 12) dient opgemerkt dat nogmaals kan worden gewezen op de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') waaruit blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Iraakse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Dit klemmt des te meer daar het betreffende document niet afkomstig is van een officiële instantie en zodoende nog eenvoudiger kan worden nageemaakt. Tevens dient herhaald dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat er in casu geen sprake is van geloofwaardige verklaringen. In zoverre enig geloof zou kunnen worden gehecht aan de authenticiteit van dit document, quod non, dan blijkt er geenszins uit dat verzoeker persoonlijk wordt bedreigd of anderszins problemen zou ondervinden naar aanleiding van het feit dat hij uit zijn stam zou zijn gezet.” (eigen onderlijning). Het thans neerleggen van het origineel ervan is niet van aard om aan voormelde (vormelijke en inhoudelijke) vaststellingen met betrekking tot dit attest afbreuk te doen.

In de bestreden beslissing wordt bovendien in dit verband op goede grond als volgt opgemerkt:

“Waar u thans meent de argumentatie betreffende uw gedwongen rekrutering voor de soennitische volksmobilisatie te kunnen weerleggen – u haalt aan dat er in uw vorige beslissing een misverstand was en dat de tolk een fout maakte – en meent uw verstoting door uw stam te kunnen aantonen – u legt thans de originele verstotingsbrief voor – moet worden opgemerkt dat zulks geen steek houdt. Zoals hierboven reeds aangebracht oordeelde de Commissaris-generaal in de eerste weigeringsbeslissing uitdrukkelijk dat uw verklaringen dienaangaande niet aannemelijk en ongeloofwaardig waren. Voor de omstandige motivering kan verwezen worden naar de betreffende weigeringsbeslissing, genomen in het kader van uw eerste asielaanvraag. De RvV kon hier bijkomend nog aan toevoegen dat de geloofwaardigheid van uw beweringen dienaangaande eens te meer werd ondermijnd, gezien u in uw

verzoekschrift enerzijds vermeldde dat u door de sjiiitische volksmobilisatie werd bedreigd terwijl u voor het CGVS meermaals aanhaalde dat het om de soennitische volksmobilisatie ging. De RvV kon voorts ook vaststellen dat ook uw verklaringen over de bezoeken van de volksmobilisaties niet éénsluidend waren doorheen uw verzoekschrift. Dit werd duidelijk aangetoond in het arrest dat in uw hoofde werd genomen door de RvV.

Gezien voorgaande bevindingen mag het duidelijk dat uw bewering dat de tolk een fout maakte – het verzoekschrift werd niet opgemaakt met de hulp van een tolk – geen steek houdt. Dat er een misverstand was in uw vorige beslissing – u verduidelijkt hier overigens niet over welke beslissing u het heeft – is bovendien een loutere postfactum bewering. Dit is niet ernstig. Gezien geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen betreffende uw gedwongen rekrutering, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan uw bewering als zou u uit uw stam zijn verstoten wegens uw weigering mee te gaan strijden tegen IS. Ook dit werd reeds door de RvV aangehaald. Dat u thans de originele verstotingsbrief voorlegt, kan hier geen zins een ander licht opwerpen. De RvV wees er eveneens reeds op dat documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Bovendien is het algemeen geweten dat gezien de hoge graad van corruptie valse Iraakse documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden, waardoor dergelijke stukken sowieso slechts een relatieve bewijskracht hebben. De RvV wees er voorts nog op dat de voorgelegde brief niet afkomstig is van een officiële instantie waardoor het nog eenvoudiger kan worden nagemaakt. Tot slot wees de RvV erop dat, zelfs al zou enig geloof kunnen worden gehecht aan de authenticiteit van dit document, quod non, dan blijkt er geenszins uit dat u persoonlijk wordt bedreigd of anderszins problemen zou ondervinden naar aanleiding van het feit dat hij uit zijn stam zou zijn gezet. U brengt thans geen elementen aan die alsnog een ander licht kunnen werpen op voorgaande.”

Verzoeker werpt geen ander licht op deze pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal, die, in weerwil van verzoekers algemene verzuchtingen, dus wel degelijk rekening heeft gehouden met het neergelegde originele getuigschrift van uitsluiting door de stam van verzoeker.

4.4. Betreffende het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde boek, dat hij zelf zou geschreven hebben en de titel “Grown up between the dictatorship and the extremism” draagt, merkt de Raad op dat uit het feit dat verzoeker, zoals hij in zijn verzoekschrift beweert zonder dit enigszins te staven, “al een dertigtal kopijen aan Belgen heeft verkocht” en dat “hij zijn boek ook in twee Brusselse boekhandels (...) kon plaatsen”, geenszins blijkt of kan worden afgeleid dat men in zijn land van herkomst Irak, en meer specifiek in de miljoenenstad Bagdad, enigszins op de hoogte zou zijn van verzoekers schrijven. Dit wordt door verzoeker niet aangetoond of aannemelijk gemaakt. Met de bijgebrachte screenshot van beweerdelijk een pagina van verzoekers Facebook, waarop een foto van de flap van verzoekers boek prijkt, toont verzoeker niet aan dat hij op Facebook “openlijke standpunten tegen IS neemt en politieke standpunten publiceert”, zoals hij thans beweert, laat staan dat men in Irak hiervan op de hoogte zou zijn en hij om die reden zou worden gevisieerd en dreigt te worden vervolgd.

Diengaande dient te worden herhaald en beklemtoond dat verzoeker geenszins in concreto aannemelijk of geloofwaardig maakt dat IS het persoonlijk op hem zou hebben gemunt.

4.5. Voorts wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat, zoals eerder in het kader van zijn vorig verzoek bij arrest nr. 191 649 van 6 september 2017 werd vastgesteld, verzoeker in Bagdad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt, zo stelt de commissaris-generaal, in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bij waaruit blijkt dat hij er niet meer over een intern vestigingsalternatief beschikt en op grond van de informatie beschikbaar in het administratief dossier wordt geoordeeld dat er in de provincie Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift een uitvoerig (theoretisch) betoog omtrent o.a. het begrip en de toestand van willekeurig geweld en onder meer “the sliding scale effect”. Hij betwist en bekritiseert de informatie en analyse van het Commissariaat-generaal omtrent de (veiligheids)situatie in Bagdad. Echter, uit de door hem veelvuldig bijgebrachte informatie gevoegd aan het verzoekschrift blijkt niet, net als evenmin uit de informatie van de commissaris-generaal opgenomen in het administratief dossier, dat ofschoon de veiligheidssituatie er complex, problematisch en ernstig is gelet op het feit dat er zich op

*frequente basis ernstige gewelddaden voordoen in de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds, en dat dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in de provincie Bagdad actueel sprake zou zijn van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*Verzoeker spreekt dit weliswaar op algemene wijze tegen, doch hij brengt geen concrete en objectieve informatie bij die de informatie in het administratief dossier omtrent het schoolbezoek in Bagdad in een ander daglicht plaatst. Hieruit blijkt dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en stabiel blijft sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu niet het geval blijkt. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.*

*Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling in de bestreden beslissing, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, de argumentatie dat in Bagdad in 2016 en 2017 vele zware aanslagen hebben plaatsvonden waarbij veel burgerslachtoffers te betreuren vielen, en het aanhalen van cijfermateriaal in dit verband, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker bijgebrachte informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de analyse van de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt bovendien geenszins betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In deze dient te worden benadrukt dat er, naast onder meer de penibele toestand op het vlak van de gezondheidszorg die erg onder druk staat, diverse objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit in de bestreden beslissing ook geschiedde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift is niet van die aard dat het hieraan afbreuk kan doen.*

*Ook het louter verwijzen naar rechtspraak van een aantal Europese lidstaten kan geen ander licht werpen op de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad.*

*Verzoeker toont aldus niet aan dat er in Bagdad heden sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont, blote beweringen buiten beschouwingen gelaten, geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.*

*5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 april 2019, benadrukt verzoekende partij dat zij auteur is van politieke publicaties op sociale media en dat zij tevens een boek heeft geschreven waarin zij duidelijk standpunten inneemt tegen IS, waardoor zij een doelwit zal zijn van IS.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij gaat immers niet concreet in op de grond in voornoemde beschikking.

Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het opnieuw op algemene wijze verwijzen naar het feit dat, waarmee ze slechts eerdere verklaringen herhaalt, zij auteur is van politieke publicaties op sociale media en dat zij tevens een boek heeft geschreven waarin zij duidelijk standpunten inneemt tegen IS, waardoor zij volgens haar een doelwit is van IS.

Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen doet evenwel geen afbreuk aan en verzoekende partij brengt voorts geen concrete en valabele argumenten of gegevens bij die een ander licht kunnen werpen op hetgeen dienaangaande eerder in de beschikking van 18 april 2019 werd vastgesteld, met name:

*“Betreffende het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde boek, dat hij zelf zou geschreven hebben en de titel “Grown up between the dictatorship and the extremism” draagt, merkt de Raad op dat uit het feit dat verzoeker, zoals hij in zijn verzoekschrift beweert zonder dit enigszins te staven, “al een dertigtal kopijen aan Belgen heeft verkocht” en dat “hij zijn boek ook in twee Brusselse boekhandels (...) kon plaatsen”, geenszins blijkt of kan worden afgeleid dat men in zijn land van herkomst Irak, en meer specifiek in de miljoenenstad Bagdad, enigszins op de hoogte zou zijn van verzoekers schrijven. Dit wordt door verzoeker niet aangetoond of aannemelijk gemaakt. Met de bijgebrachte screenshot van beweerdelijk een pagina van verzoekers Facebook, waarop een foto van de flap van verzoekers boek prijkt, toont verzoeker niet aan dat hij op Facebook “openlijke standpunten tegen IS neemt en politieke standpunten publiceert”, zoals hij thans beweert, laat staan dat men in Irak hiervan op de hoogte zou zijn en hij om die reden zou worden geviséerd en dreigt te worden vervolgd. Diengaande dient te worden herhaald en beklemtoond dat verzoeker geenszins in concreto aannemelijk of geloofwaardig maakt dat IS het persoonlijk op hem zou hebben gemunt.”*

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze en de overige in voornoemde beschikking opgenomen gronden. Ze brengt geen concrete en valabele argumenten bij die hetgeen in de beschikking van 18 april 2019 en in de bestreden beslissing werd vastgesteld in een ander daglicht plaatsen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS